

Тарас ФЕДЮК

Поезії з майбутньої збірки «Халва»

* * *

горіхова земля.

точніше – глина.

горіхова потріскана рука.
і сонце що сідає на коліна
і я сиджу тепер мені така

професія на лавочці сидіти
кришити бублик осінь як бджолу
відгонити... сусідські афродіти
що – бачить око зуб не йме –
хвалу

складати їм абощо або просто
дивитись на трансїстрію свою
і на дністер де синя риба з хвОстом
живе в китайських сітях як в раю

чекати щось увечері покаже
тарілка що у космос зазира
про руку хижу або око враже
або все більше про et cetera

проїде скутер скочить в гречку заєць
затихне пил і річ в нічній траві
і зірка пролетить й ніхто не знає
що зараз в мене з нею
в голові

* * *

і друг похований у львові
й старі баби – колишні кльові
дівчата
курять кемелИ
у «жоржі» братику у «жоржі»
і дим заплутується в зморшках
чи в жовтих пальцях
як коли

триває брате житіє
померлий друг у тебе е

єспресо дякувати Богу
іще гаряче і гірке
і згадане життя яке
тобі накульгує на ногу

у течці – віршів отако
про старість хліб і молоко
нудна римована гидота
іти ще можна а дійти
не можна Господи прости
ніяк така смішна робота

пересипАти раз чи два
якісь хореї і слова
з долонь на аркуша нічного
вуглинки наче золоті
й нічого більше у житті
а більше і нема нічого

* * *

як пахне кров'ю!

ранок листопад
наскрізні рани чорні і червоні
і леоніди що летіли наугад
тепер лежать в районі оболоні

бляшанкою старою торохтить
шелепає плакатом «юлі – волю»
і гурт собак і тихий шепіт «цить»
і стиснуте в клітинку вакуолю

усе тепло і сплески ясенів
і виблиски води дніпра абощо
як пахне кров'ю! світ як потьмянів!
яка велика порожнеча йде на площу!

і ранній сніг летить туди-сюди
з живих – лиш целофани і графіті...
і цвинтарні хрести немов сліди
птахів які якщо були на світі

Тарас ФЕДЮК народився 6 жовтня 1954 р. у м. Ананьєві Одеської обл. Закінчив українське відділення філологічного факультету Одеського університету. Лауреат Національної премії України ім. Т.Шевченка (2007). У 1992–2000 рр. – віце-президент, а з 2000 р. – президент Асоціації українських письменників, координатор конкурсу «Коронація слова». Автор поетичних збірок «Досвітні журавлі» (1975), «Політ осінньої бджоли» (1988), «Чорним по білому» (1990), «Золото інків» (2001), «Обличчя пустелі» (2005), «Трансїстрія» (2007), «Горище» (2009), «Хуга» (2011).

* * *

ще риба ловиться ще – синій очерет
ще в церкві ще живий отець порфирій
ще в небо кинеш камінь – він у вирій
не полетить. він знає наперед:
що риба ловиться що – синій очерет

що камінь краще – десь біля ріки
що в небі краще – янгол або птиця
ще осені нема ще тільки глиця
жовтіє де вишняк свої гілки
сплітає краще десь біля ріки

мій давній друже! вмер – то снісь мені.
ще осені нема. ще можна снитись.
ще конюшини темно-синій ситець
і рана – наче муха в бурштині
у грудях що помер і снісь мені

немає осені а хай собі була б
хай б дощ зі стежки змив відсутність сліду
собачого людського інших лап
і каменю що в небі до обіду
літає не знаючи що осінь хай була б

не знаючи що довго на землі
нічого не літає взагалі

* * *

а кораблик пливе уздовж берега білий як піна
наче піна вздовж берега й хвилі

неначе пливе

і минає життя і молитись стає на коліна
і востаннє вивозить крива на останнє криве

і кривавляться в березі камінь кривавлячи ружі
скло підзорне блищить у очу в безпритульній руці
все життя як молитву хрипів: «підведися хорунжий
батьку нас буде двоє ми будемо добрі стрільці!»

прорвемося до тих хто прорвався за берег дунаю
«підведіться полки!»

у могили кричатимем їм

а кораблик пливе і у небі веселиків зграю
проводжає у вирій останній як ми
караїм

я живу імена розгортаючи щоб на коліні
і минає життя і за ним наступає нове
а кораблик пливе як говорить покійний феліні
в тому фільмі де тоне кораблик тому що кораблик
пливе

* * *

там де вітер гне осоки
долу в рештки містики
там де вовк червоноокий
воду злизує з ріки –

білі зуби наче зграйка
гострих рибок у воді
в очереті сива чайка
гріє крила а тоді

край гнізда своєї хати
ряску розгорта рясну
і нечистий пелехатий
наче жменя тютюну

і вудки тремтять з ліщини
і цокочуть поплавки...
...страшно вранці з україни
закидають вудки

* * *

якщо тобі не треба – ну й нема.
руїни музики якщо її ввімкнути
новини де потопає і капоти
чернетка заповіту крадькома
з переліком чого навік забути
і ще куди спалити все добро
та як назвати станцію метро

чи мо' який неназваний узвіз
у секторі приватному за містом
де домики підходять білим тістом
і у садочках палять сірий хмиз
і де ампір сідає на карниз
і потім довго дивиться униз

туди де і не треба і нема
нічого крім живопису і кави
от тільки б трохи тиші із варшави
із нашими в варшаві багатьма
а так усе спокійно бачить Бог –
ніхто не зачіпає нас обох

отак і треба – синій виноград
трава і листя жовте і червоне
та й навіть бур'яни сухі чого не?
і в прохолоднім небі апарат
між хмарами протягуючи нить
тобі ніхто не треба а летить

* * *

вітер осінній віяв я не вірив тобі
листя як летіло і горіло яке
пахло у нашому місті
і на твоїй губі
крапля дощу світилася
ну словом отаке

крапля дощу стікала шиєю і взагалі
крапля дощу робила що хотіла і де
в наших руках ноти а в небесах журавлі
більше як сорок років цей дощ іде

наша музична школа як і журАвликі
зникла – хай буде у вирій хай буде в тишині –
все що ми на піаніно грали в чотири руки
все ще звучить не знаю ти ще жива чи ні

школи нема там аптека. і того міста нема.
не залишилось нічого майже хоч вовком вий
твій будинок там само з вікнами кількома
це мені розказали
якщо я ще живий

дощик іде. тойота. пугало постове.
в магнітофоні кружляють вогники голубі.
вітер осінній віє в ньому ніхто не живе
ні хорошо ні погано ні так собі...

* * *

вітер стікає з віконного скла
де ти кохана так довго була
і яка сила носила
сукні помади твої дзеркала
вірші перстеники жменьку тепла...
мила

де ти я ледве дожив до зими
чорний як фолкнерові томи –
п'ятий і шостий
рейси твої касували мені
диктори і снігопади дурні
ось ти

ось ти нарешті навіщо прийшла
вечір і віхола мов ковила
дівчинко брате

птиця велика сидить на вікні
мабуть печінку і очі мені
брати

як же невчасно нарешті тепер
ти – не спізнилася я – не помер
так чи проїздом?
янголи колядувати прийшли
срібні перстеники і постолі
звізди

краще б ці стіни не знали тебе
жити – це наче кружляти з небес
снігом неначе
протягом двері відчинить на мить
хлопчик за янголами стоїть
плаче

* * *

ось дивися: зараз лютий
він короткий він мине
і цей холод головне
вже лежить в ярах минутий

потім березень небесний
верби сиві розпряже
що? розпріг уже? невже?
не помітив якщо чесно

потім квітень білий цвіт
на господніх черевиках
мов чайнки птичі крики
між скляних кружляти віт

будуть
і тоді весні
йти межі потоків срібних
йти вона тобі потрібна
значно більше ніж мені

далі – ти сама.
мине
все на світі – сміх і лихо...
я тебе залишу тихо
ось дивись:
нема мене

